

İLKÖĞRETİM 4-8. SINIF (10-14 YAŞ) ÖĞRENCİLERİNİN TELEVİZYON İZLEME PROFİLİ*

Necip ÇETİN**

Mualla BİLGİN AKSU***

Özet

Bu araştırma, ilköğretim 4-8. sınıflardaki çocukların televizyon izleme profilini ortaya çıkarmayı hedeflemiştir. Araştırma bir devlet okulunda 442 öğrenciyle yapılmıştır. Çocukların televizyon izleme profilini ortaya çıkarmak amacıyla 44 soruluk bir anket uygulanmıştır.

Evlerde genelde birden fazla (1,7) televizyon bulunduğu ve bunun genellikle ailenin ortak yaşam alanı olan oturma odasında izlendiği saptanmıştır. Televizyon en çok 17:00-20:00 saatleri arasında izlenmektedir. Hafta içi ve hafta sonu bu saatlerde anne ve babanın genellikle evde oldukları düşünülürse, öğrencilerin büyük çoğunluğunun televizyonu bir aile etkinliği olarak izledikleri görülecektir. İzlenen programlar ve televizyonun evdeki konumu öğrencilerin televizyon izleme profillerinin büyük oranda aileyi de yansıttığını göstermektedir. Öğrencilerin üçte birine yakını (%29,9) televizyon bağımlısı, yaklaşık yarısı da günde üç (3) saat veya daha fazla televizyon izlemektedir. Öğrencilerin izlemeleri gerektiğini düşündükleri ile izledikleri programlar büyük oranda farklıdır.

Anahtar Sözcükler: Televizyon, çocuk, ilköğretim okulu, televizyonun etkileri, aile

Giriş

İnsan eğitiminin başladığı yer olarak kabul edilen aile ve ardından okul, insan eğitiminin iki ana belirleyicisi ve icra edeni durumundadırlar. Ancak eğitim ve öğretim yalnızca aile bireyleri ve okuldaki planlanmış ortamla sınırlı değildir. Bu belirleyicilerin yanı sıra bireyin yaşamını sürdürdüğü çevrenin (bireyin içerisinde yaşadığı sokak, ülke, dünya kültürü vb.) çocuklar, çocukları yetiştiren bireyler ve eğitim sistemleri üzerinde önemli bir etkisi vardır. Bunlardan "kitle iletişim araçları" önemli bir çevre etkenidir.

Araç olarak seyirciyi her şeyi izlemek zorunda bırakan televizyon; kitle iletişim araçlarından en çok takip edileni ve günlük yaşantıyı en hızlı etkileyenidir. Ülkemizde toplum hayatına 31 Ocak 1968 tarihinde giren televizyon, gitgide yaşamımızın

* Bu araştırma aynı isim, farklı içerikle Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Eğitim Fakültesi VII. Ulusal Sınıf Öğretmenliği Eğitimi Sempozyumu'nda sunulmuştur.

** Yunus Emre İlköğretim Okulu Müdürü, Muratpaşa, Antalya

*** Prof. Dr.; Akdeniz Üniversitesi Eğitim Fakültesi Öğretim Üyesi

bir parçası haline dönüşmüştür (Arslan, 2006; Akyüz, 1979, s. 103). Neredeyse tüm evlere, işyerlerine, okullara girdiği gibi, artık pek çok evde birden fazla televizyon bulunmaktadır. Yaşam alanımıza hızla giren televizyonun görevleri; eğlendirmek, haberdar etmek, toplumun örgütlü yapılarına insanları bütünlüştürecek değerleri, inançları ve davranış kurallarını işlemektir (Öztürk, 2006, s.255).

Televizyon haber, bilgi verme ve eğlendirmenin yanı sıra, çok geniş bir etkinlik alanını işgal etmektedir. Bu alan yalnızca birey olarak değil, aileler için de ortak bir etkinlik aracı olmuştur. Geçen zaman televizyonun amaçlarından daha geniş bir alanda etkili olduğunu göstermiştir. Televizyonun etkilerinin eğitim için anlamı, öğrenciler üzerindeki çok yönlü etkisidir. Öğrencilerin yaşantısının bir parçası haline gelen televizyonun etkileri beslenme, okuma, hayal kurma, giyinme, akademik başarı gibi geniş bir alanda ortaya çıkmaktadır (Rollins, 2004; Aybek, 2001, s.20; Gürel, 1976, s.238).

Pek çok çocuk televizyondan gördükleri ile gerçekleri ayıramamaktadır. Amerika Birleşik Devletlerinde televizyon izleme süresi yıldan yıla artarak öğrencinin sınıfta geçirdiği süreyi aşmaktadır: “Mezuniyete kadar 15.000 saat televizyon izlenmesine karşın, 12.000 saat okulda bulunmaktadır” (Bar-on, 2000, s.289). Aile ile birlikte veya yalnız izlenen televizyonun özellikle yetişme çağına olan çocuk ve ergenler (10-14 yaş) üzerinde etkili olması beklenmelidir. Ülkemizde ilköğretim okullarında öğretmen kontrolünde bir günde toplam altı derste dört saat geçirmektedir. “Bunun yanı sıra günde yaklaşık olarak üç saat de televizyon ekranı karşısındadır” (RTÜK, 2006). Neredeyse her gün izlenen, çocuklar için okuldan daha fazla zaman harcanabilen bu aracın ciddi sonuçları olması şaşırtıcı değildir. Aktif eğitimin yapıldığı okuldan pek çok beklenti olduğu düşünüldüğünde, televizyonların da bu beklentilerin karşılamasına yardımcı olması gerekir.

Televizyonun insanlar üzerindeki etkisinin tam olarak ortaya konmadığını savunan görüşler de mevcuttur. Bu görüşü savunan araştırmalara göre; televizyonun etkilerine dönük araştırmalar çokça olmasına rağmen, yeterli düzeyde değildir. Henüz kitle iletişim araçlarının etkilerine dönük soruların hiçbirine kesin yanıtlar verilebilmiş değildir (Yüksel, 2005; Van Evra, 2004, s.67). Televizyonun etkilerinin açık olmadığına dair bir görüş de, Giddens (2000, s.421) tarafından “Televizyonun şiddet üzerine etkileri tam açıklanmış değildir” şeklinde ifade edilmektedir. Ancak şiddet konusundaki 22 yıllık bir araştırmada, sekiz (8) yaşındayken televizyondaki şiddet sahnelerini uzun süre izleyenlerin 19 (On Dokuz) ve 30 (otuz) yaşlarında daha çok şiddet eğilimi gösterdikleri saptanmıştır (Boyse, 2009).

Televizyon ile ilgili çalışmalar çok uzun yıllara dayanmakla birlikte, çocuk ve ergenler üzerindeki etkilerinin araştırılması görece yenidir. Oysa televizyonun etkileri tartışılırken, etkilerinin özellikle çocuklar üzerinde daha belirgin olduğu hatırlanmalıdır (Yavuzer, 1998, s.244). Dolayısıyla çocuklarla ilgili araştırmalara aynı bir önem vermek gerekmektedir.

Çocuklar üzerindeki etkilerine yukarıda değinilen televizyon ve belirtilen yaş grubu öğrencilerinin televizyon izleme alışkanlıklarını ortaya koymak için, “İlköğretim 4-8. Sınıf Öğrencilerin Televizyon İzleme Profili” isimli, bir anket geliştirilmiştir. Anket, araştırmacının aynı zamanda müdür yardımcısı olarak görev yaptığı Varsak Sakarya İlköğretim Okulunda uygulanmıştır. Ankete katılan öğrenci sayısı 216

kız (% 48,9), 226 erkek (% 51,1) olmak üzere, toplam 442 kişi olmuştur. Öğrencilerin profilini ortaya çıkarmak için, 8'i demografik amaçlı, toplam 44 soru yöneltilmiştir.

Araştırmanın Amacı

Bu araştırmanın amacı, ilköğretim 4-8. (10-14 yaş) sınıf öğrencilerinin televizyon izleme profilinin ortaya konması olmuştur.

Araştırmanın Yeri, Zamanı ve Sınırlılıkları

Araştırma, Antalya il merkezinde bulunan ve araştırmacının da görev yaptığı bir ilköğretim okulunda uygulanmıştır. Araştırma alanı Varsak Sakarya İlköğretim Okulu ile sınırlıdır. Dolayısıyla, araştırmanın verileri yalnızca bu okul için geçerlidir. Araştırma, adı geçen kurumda Eylül-Aralık 2006 tarihleri arasında yürütülmüştür. "İlköğretim 4-8. Sınıflar Televizyon İzleme Profili" isimli anket, 6 Kasım 2006'da, beş sınıfın on şubesine, toplam 442 öğrenciye uygulanmıştır.

Araştırmanın Yöntemi

Araştırma modeli: Araştırmada, bir tarama modeli olan "örnekolay tarama modeli" (Karasar, s.86, 1994) kullanılmıştır.

Evren ve örneklem: Araştırmanın evrenini 2006-2007 eğitim-öğretim yılı, Varsak Sakarya İlköğretim Okulu oluştururken, çalışma evreni 4-8. sınıflardır. Örneklem "küme örnekleme" türlerinden "oranlı küme örnekleme" yöntemiyle yapılmıştır. Seçimde, her sınıfın şubeleri eşit şansa sahip olmuştur. Varsak Sakarya İlköğretim Okulunun 4-8. sınıfları dörder şubedir ve her sınıftan iki şube eşit şansa sahip olarak kura ile belirlenmiştir. Örneklemi oluşturan şubeler şunlardır: 4-B, 4-C, 5-A, 5-D, 6-A, 6-D, 7-B, 7-D, 8-A, 8-D.

Tablo 1.1. Öğrencilerin sınıf dağılımı

Sınıflar	n	%
4. Sınıf	84	19,0
5. Sınıf	105	23,8
6. Sınıf	84	19,0
7. Sınıf	84	19,0
8. Sınıf	85	19,2
Toplam	442	100

Veri toplama aracı: İlköğretim 4-8. sınıf öğrencilerinin televizyon izleme profillerinin belirlenmesi amacıyla veri toplama aracı geliştirilmiştir. "Öğrencilerin Televizyon İzleme Profili" anketi hazırlanmadan önce, öğrenci, veli ve öğretmenlere açık uçlu sorular yöneltilmiştir. Öğrenci velilerinden toplam 100 kişiye ve 123 öğrenciye ön anket uygulanmıştır. Velilere dağıtılan anketlerden 86'sı, öğrencilerden ise tamamı geri toplanabilmiştir. Velilere, toplam 4 açık uçlu sorulmuştur. Öğrenci anketi ise 4-C, 6-D ve 8-D sınıflarına uygulanmıştır. Anket, açık uçlu 14 sorudan oluşmuştur. 4, 6 ve 8. sınıf şubeleri, eşit şansa sahip olarak kura ile belirlenmiştir. Ön anket, 28 Eylül 2006 tarihinde, öğrencilere dağıtılmıştır. Sonuçlar, bir gün sonra öğrencilerden toplanmıştır.

Anket sorularının hazırlanması amacıyla, 28 Eylül 2006 tarihinde, okulun tüm öğretmenlerine (41 öğretmen) ön anket dağıtılmış ve iki gün sonra toplanmıştır. Anket, açık uçlu 9 sorudan oluşmuştur. Anket taslağı, öğrenci, veli ve öğretmenlerden gelen yanıtlar ve ayrıca alanda yapılmış araştırmalardan yararlanarak hazırlanmıştır. Anket soruları, Akdeniz Üniversitesi Eğitim Fakültesi öğretim üyelerinden 14'ünün uzman görüşü, araştırma görevlilerinden de 4 kişinin görüşleri alınarak hazırlanmıştır.

Verilerin analizi: Bu çalışma verilerinin analizinde, "SPSS 13.0" sosyal bilimler için hazırlanan istatistik paket programından yararlanılmıştır. Verilerin yorumlanmasında, tek seçenekli maddelerde (1-14) demografik değişkenlerin etkisi olup olmadığını saptamak için ki-kare (chi-square) analizi uygulanmıştır. Birden çok seçeneğin işaretlenebildiği sorularda (15-36) ise, verilerin frekans (çetele) ve yüzdeleri alınmıştır. Frekans ve yüzdeler, seçeneği işaretleyenlerin oranını vermektedir.

Verilerin analizinde, yalnızca Ki-Karenin a: 0.05 düzeyinde anlamlı olduğu durumlarda ki-kare tablolarına yer verilmiş ve ilgili yorumlar yapılmıştır.

Öğrencilerin sosyo-demografik özellikleri

Tablo 1.2. Öğrencilerin anne ve babalarının eğitim düzeyi

	Baba		Anne	
	n	%	n	%
Okur-yazar değil	18	4,5	38	9,5
Yalnızca okuyor	20	5,1	17	4,2
İlkokul mezunu	147	37,3	190	47,3
Ortaokul mezunu	122	31,0	95	23,6
Lise mezunu	56	14,2	48	11,9
Üniversite mezunu	31	7,9	14	3,5
Toplam	394	100,0	402	100,0

Babası okur-yazar olmayan öğrenci sayısı 18 (% 4,5), yalnızca okuyabilenlerin sayısı ise 20 (%5,1)'dir. Babalar, büyük oranda (%37,3) ilkokul mezunlardır. İlköğretim üstü düzeyde (lise ve üniversite) öğrenim görenlerin sayısı 87 (%22,1) olmuştur. Annelerin 38 (% 9,5)'i okur-yazar değildir. Eğitim konusunda annelerin dezavantajlı durumda oldukları görülmektedir. Üniversite mezunu anne oranı yüzde 3,5 iken, baba oranı yüzde 7,9'dur. Öğrenci annelerinin yüzde 9,5 oranında okuma yazma bilmemesi, onlarla yazılı araçlar yerine, yüz yüze iletişim kurulması gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Tablo 1.3. Öğrencilerin kendi özel odalarına sahip olma durumu

Öğrenci Odası	n	%
Odam var ama yalnız kullanmıyorum	227	59,1
Odam yok	94	24,5
Odam var, tek başıma kalıyorum	63	16,4
Toplam	384	100,0

Öğrencilerin yalnızca yüzde 16,4'ü kendi özel odalarına sahipken, geriye kalanlarının böyle bir şansı yoktur. Dolayısıyla öğrenciler televizyonu büyük oranda (%83,6) aile üyeleriyle paylaşmak durumundadırlar. Öğrencilerin izledikleri programlar ve televizyon izleme saatleri, birlikte izledikleri kişi ve kişilerin de profilini yansıttığı düşünülmektedir.

Bulgular ve Yorum

Tablo 2.1. Evde televizyonun konumu

Televizyon Konumu	n	%
Oturma odası	390	88,8
Kendi odası	119	27,2
Salon	116	26,4
Yatak odası	63	14,3
Mutfak	36	8,2

Televizyon, öğrencilerin evlerinde yüzde 88,8 oranında oturma odasında bulunmaktadır. Kendi odasında televizyon bulunanların oranı ise yüzde 27,2'dir. Salonlarında televizyon bulunanların oranı yüzde 26,4, yatak odalarında yüzde 14,3 ve mutfaklarında yüzde 8,2'dir. Evlerde bulunan televizyon sayısı ortalaması 1,7 adettir. Ancak televizyon sayısının birden fazla olması, öğrencilerin kendi tercihlerini ön plana çıkarmamaktadır. Çünkü öğrencilerden yalnızca %16,4'ü tek başlarına bir odayı kullanabildikleri için, televizyon yine ortak yaşam alanında bulunmaktadır. Televizyonun bulunduğu alan, tüm ailenin paylaştığı bir alandır ve öğrenciler, televizyonu daha çok aile üyeleri ile birlikte izlemektedirler. Dolayısıyla ana baba ve çocukların genellikle aynı programı izledikleri düşünülmektedir. Dolayısıyla televizyonla ilgili bilgilendirme, planlama vs. gibi çalışmalar yapılacaksa, bunların aileden bağımsız yapılmaması gerekliliği ortadadır. Televizyonu yalnız izleyenlerin oranı görece düşük (yüzde 27,2)'tir.

Öğrencilerin yüzde 27,2'sinin kendi odasında (kardeşleriyle birlikte) televizyonunun bulunması, televizyonu bazı ailelerin kontrol etmekte zorlandıkları anlamına da gelmektedir. Dolayısıyla televizyon izleme alışkanlığı öğrencilere kazandırılırken, öğrencilerin yüzde 27,2'sinin bireysel olarak ikna edilmesi gereği ortaya çıkmaktadır.

Tablo 2.2. Hafta içi ve hafta sonu televizyon izleme zaman dilimleri karşılaştırması

Zaman Aralığı	Hafta içi		Hafta sonu	
	n	%	n	%
06:00- 07:00	65	15,2	82	19,0
08:00- 12:00	86	20,1	146	33,0
13:00- 16:00	134	31,4	94	21,7
17:00- 20:00	161	37,7	132	30,6
21:00- 22:00	111	26,0	121	28,9
23:00 ve sonrası	20	4,7	46	11,0

Hafta içi öğrencilerin yüzde 37,7'si televizyonu 17:00-20:00, yüzde 26,0'ı ise 21:00-22:00 saatleri arasında izlemektedir. Bu saatlerde anne ve babanın genellikle evde oldukları düşünülürse, öğrencilerin hafta içi yüzde 63,7'si hafta sonu yüzde 59,5'i televizyonu bir aile etkinliği olarak izledikleri burada da görülmektedir. Ana ve babaların bu saatlerde televizyonun denetimini büyük oranda sağlayabilirler. Çünkü bu saatler, ana ve babaların genellikle evde buldukları zaman aralıklarıdır. Gece 23:00'ten sonra izleyen düşük oranı saymazsak, öğrencilerin günün hemen her saati televizyon izledikleri görülmektedir. Bu da öğrencilerin televizyonun zararlı etkilerinden korunmasını zorlaştırmaktadır. Saat 21:00'den sonra ekranlarda gösterilen programların çocuklar için uygun olmayacağı kuvvetle muhtemeldir. Ancak bu saatlerde dahi ciddi bir izleme oranı göze çarpmaktadır.

Tablo 2.3. Hafta içi (Pazartesi - Cuma) ile Hafta sonu (Cumartesi-Pazar) günlerinin televizyon izleme süresi bakımından karşılaştırılması

İzleme Süresi	Hafta içi		Hafta sonu	
	n	%	n	%
Hiç	14	3,3	16	3,7
1saat veya 1 saatten daha az	119	27,8	91	20,9
2 saat	114	26,6	106	24,3
3 saat	68	15,9	84	19,2
4 saat	55	12,9	65	14,9
5 saat veya 5 saatten daha fazla	58	13,5	74	17,0
Toplam	428	100,0	436	100,0

Öğrenciler, hafta için günler ortalama 2,48, hafta sonları ise 2,71 televizyon izlemektedirler. 1999 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde Owens ve arkadaşları tarafından yapılan bir araştırmada; hafta içi ortalama izleme süresi 2,07, hafta sonu ise 2,71 saat olarak tespit edilmiştir. Özellikle hafta sonu izleme sürelerinin aynı olması dikkat çekicidir. Hafta için günlere oranla, hafta sonları daha çok televizyon izlemektedirler. Günde 2 saate kadar televizyon izleme alışkanlığı normal kabul edilirse (Amerikan Pediatri Derneği, 2009), öğrencilerin % 42,4'ü günde ortalama 3 veya 3 saatten daha fazla izledikleri için televizyon bağımlısı olarak görülebilir. Tek başına bu yüksek oran dahi, televizyonun etkili kullanımı için yapılacak çalışmalara, öğrencilerin büyük ihtiyaç duyduğunu göstermektedir. Öğrencilerin pek çoğu farkında olmasa da birer televizyon bağımlısı haline gelmiştir.

Televizyon izleme süresi ile ilgili daha önce yapılmış yurtiçi araştırma bulguları ise şöyledir: Çocuklar yüzde 61 gibi bir oranla televizyonu 2 ve 3 saat izlemektedirler. Çocukların yüzde 29,8'i günde ortalama 3 saat televizyon izlemekte olup 4 saat ve üzeri televizyon izleyen çocukların yüzdesi 29,4'tür (Öztürk, 2004). RTÜK (2006) araştırmasına göre ise, yüzde 46,5 oranında 2 ve 3 saat, 4 saat ve üzeri izleyenlerin oranı yüzde 26,3'tür. Hafta için 4, 5 ve daha çok televizyon izleyen öğrencilerin oranı (yüzde 14,4) kaygı vericidir. Normal öğretim yapan bir okulda saat 14:30'da bitiş zili çalmaktadır. Bu saatten sonra eve gidip, kıyafet değişikliği yapıp, beslenmesini yapan öğrencinin artık televizyon izlemekten başka bir faaliyette bulunamadığı görülmektedir.

Tablo 2.4. Hafta içi televizyon izleme süresi ile cinsiyet ilişkisi

Öğrencilerin Televizyon İzleme Süreleri	Cinsiyet			
	Kız		Erkek	
	n	%	n	%
Hiç	10	71,4	4	28,6
1saat veya daha az	73	61,3	46	38,7
2 saat	45	39,5	69	60,5
3 saat	34	50,0	34	50,0
4 saat	29	52,7	26	47,3
5 saat	19	32,8	39	67,2
Toplam	210	49,1	218	50,9
χ^2 : 21,0				p=0,001

Yukarıdaki tablonun tamamı incelendiğinde, cinsler arasında ciddi bir farklılaşma olduğu görülmektedir. Genel olarak, erkek öğrenciler kız öğrencilerden daha çok televizyon izlemekteler. Erkek öğrenciler, hafta içi günde ortalama 2,7 saat televizyon izlerken, kız öğrenciler 2,3 saat izlemektedirler. Ayrıca, 4 saat ve üzeri televizyon izleyen öğrencilerin televizyon bağımlısı olduğu kabul edilirse (Amerikan Pediatri Derneği) bunun yüzde 15,2'si erkek, yüzde 11,2'si kızdır. Dolayısıyla televizyon bağımlılığı açısından denge erkek öğrencilerin aleyhinedir.

Alanyazın taramasında da görüldüğü üzere, televizyon izleme süresi açısından cinsiyetler arasında fiziksel (zihinsel) bir farklılık bulunmamaktadır. Dolayısıyla böyle bir farkın oluşmasının nedeni, kültürel yapıda aranabilir. Erkek öğrencilerin daha çok televizyon izlemesi, ailelerin kültürel yapısı ile açıklanabilir. Ataerkil aile yapısı içerisinde erkek öğrenciler, isteklerini daha çok yerine getirme şansına sahiptirler. Erkek öğrencilerin daha çok televizyon izleme nedenlerinden biri de, ev işleridir. Kızlar, mutfak ve temizlik işlerinde aileye yardım ederken, erkek öğrenciler genellikle bu sorumluluktan uzaktırlar. Evde bulunan küçük çocukların ve bebeklerin bakımlarını da kız öğrenciler üstlenmektedir.

Tablo 2.5. Öğrencilere göre televizyonun olumlu yönleri

Olumlu Etkiler	n	%
Teknolojik gelişmelerden haberdar etmesi	228	52,5
Okulla ilgili haber vermesi	164	37,8
Yeni bilgiler öğretmesi	163	37,6
Eğlendirmesi	143	32,9
Derslere yardımcı olması	58	13,3
Yorgunluğu atmaya yaraması	54	12,4
Başka	9	2,1

Öğrenciler, televizyonun onlara olumlu olarak, yeni teknolojiyi haber verdiğini, okulla ilgili bilgi verdiğini, yeni bilgiler öğrettiğini ifade etmişlerdir. Öğrencilerin

televizyonu, okulla ilgili bilgi verici bir araç olarak kabul etmeleri anlamlıdır. Bunun nedeni, öğrencilerin okulların tatil olma durumları, okulla ilgili genel değişiklikleri, sınav tarihleri, üst öğrenime geçerken tanıtıcı bilgileri televizyondan takip etmeleri olarak düşünülmektedir.

Tablo 2.6. Öğrencilere göre televizyonun olumsuz yönleri

Olumsuz Etkiler	n	%
Ders çalışmayı engellemesi	160	36,7
Akıl karıştırıcı olması	149	34,2
İzlenenler yüzünden korkulu rüyalar görülmesi	125	28,6
Geç uyutması	124	28,4
Eve hapsetmesi	91	20,8
Televizyon yüzünden aile üyelerine yeterince vakit ayıramaması	83	19,0
Başka	21	4,8

Öğrencilere göre televizyonun en ciddi olumsuz yönü, yüzde 36,7 ile ders çalışmayı engellemesidir. Televizyonun diğer olumsuz etkileri; akıl karıştırıcı olması ve uyku problemleri yaratmasıdır. Öğrencilere göre, televizyonun ders başarısı üzerindeki olumsuz etkisi, olumlu etkisinden daha fazladır. Öğrencilerin yaklaşık üçte biri ödevlerini yapma konusunda televizyondan olumsuz etkilenmektedirler. Dolayısıyla, öğrencilerin üçte biri, televizyonu doğru kullanma konusunda rehberliğe ihtiyaç duymaktadır. Görüldüğü üzere televizyon, öğrencilerin uyku düzenini bozmak, akıl karıştırmak, etkinliklerden uzak tutmak gibi pek çok olumsuz yöne sahiptir.

Tablo 11'den anlaşılan televizyon, öğrencilerin okul başarılarını olumsuz yönde etkilemektedir. Burada dikkat çekici olan, öğrencilerin televizyonu hem çok izlemeleri hem de derslerine olumsuz etki yaptığını düşünmeleridir. Tablolar birlikte ele alındığında, öğrencilerin televizyonu kontrollü kullanma yeterliliğine sahip olmadıkları söylenebilir.

Tablo 2.7. Öğrencilerin televizyonda izlemeyi sevdiği program türleri

Programlar	1. Tercih		2. Tercih		3. Tercih	
	n	%	n	%	n	%
Yerli dizi	163	40,6	158	40,3	147	43,0
Çizgi film	57	14,2	41	10,5	20	5,8
Yarışma programı	43	10,7	40	10,2	30	8,8
Belgesel	39	9,7	23	5,9	35	10,2
Çocuk programları	28	7,0	11	2,8	12	3,5
Sinema	19	4,7	39	9,9	32	9,4
Spor	18	4,5	15	3,8	10	2,9
Haber programları	13	3,2	22	5,6	21	6,2

Müzik eğlence	12	3,0	30	7,7	23	6,7
Kadın programları	9	2,2	7	2,0	5	1,5
Eğitsel programlar	1	0,2	5	1,3	7	2,0
Toplam	402	100,0	392	100,0	342	100,0

Öğrencilerin televizyonda izlemeyi en çok sevdiği üç program türünde, yüzde 40,6 ile “yerli dizi”ler ilk sırada yer almaktadır. Yine öğrencilerin yüzde 40,3’ü ikinci sırada en çok yerli dizi izlemektedirler. Öğrencilerin bu kadar yüksek oranda televizyon dizisi izlemesi, televizyonun evde aileyle izlenmesinin bir sonucu olarak değerlendirilebilir. Televizyonun bulunduğu alan, tüm ailenin paylaştığı bir alan olan oturma odalarıdır. Dolayısıyla öğrenciler, televizyonu daha çok aile üyeleri ile birlikte izlemektedirler. Televizyon büyük çoğunlukla oturma odasında bulunduğu için, öğrencilerin izlediği programlar kendi bireysel tercihleriyle birlikte, ailelerinin yaptığı seçimi de yansıtmaktadır. Öğrenciler program seçimi yaparken, en yüksek oranda aile üyelerinin seçtiğini izlemeyi tercih etmektedirler.

Öztürk (2004)’ün araştırmasına göre ise, çizgi filmler, çocukların birinci ve ikinci sırada en çok izledikleri programlar olmakta; üçüncü sırada ise haberler gelmektedir. RTÜK araştırmasında ise, çizgi filmler yüzde 72,1 oranıyla ilk sırada yer alırken, ikinci sıradaki yerli dizilerin izlenme oranı yüzde 70,1’dir. Bu çalışma ile RTÜK araştırması bu maddede benzerlikler göstermektedir. Yine bu çalışmada yerli dizilerin oranının bu derece yüksek çıkmasının nedeni, düzenlenen anketteki soru şekline bağlanabilir. Çünkü “en çok izlediğiniz üç televizyon programının adını yazınız” şeklinde açık uçlu olarak düzenlenmiştir. Televizyon programının isimleri yazarlar tarafından gruplandırılmıştır. Bu şekliyle verilerin daha objektif ve güvenilir olacağı düşünülmüştür.

Tablo 2.8. Öğrencilerin televizyon izleme nedenleri

İzleme Nedenleri	n	%
Can sıkıntısı	213	48,6
Bilgilenme	175	40,0
Eğlence	119	27,2
Televizyon izlemeyi sevme	105	24,0
Farklı bir etkinlik bulamama	55	12,6
Başka	4	0,9

Öğrenciler televizyonu en çok canları sıkıldığı için izlemektedirler. Yine televizyon izleyemediklerinde en çok canları sıkılmaktadır. Televizyon izlediklerinde de mutlu olmaktadır. Öğrenciler etkinlik gösterecek alanlara sahip değiller veya etkinlik gösterebilecekleri alanların farkında değiller değerlendirmesi yapılabilir. Ancak öğrenciler televizyon izlememeleri durumunda daha çok ders çalışacaklarını, kendine ve ailesine daha çok zaman ayıracağını ifade etmiştir.

Tablo 2.9. Öğrencilere göre televizyonda izlenmesi faydalı programlar

Programlar	n	%
Eğitici programlar	211	49,2
Belgesel programlar	206	48,1
Haber ağırlıklı programlar	149	34,9
Yarışma programları	122	28,4
Çocuk programları	74	17,2
Müzik-eğlence programları	71	16,6
Çizgi filmler	68	15,9
Filmler	65	15,2
Yerli diziler	61	14,2
Spor programları	61	14,3
Başka	6	1,4

Öğrenciler yüzde 39,9 oranında (Tablo 13.) en çok yerli dizi izlerken, üstteki tabloda da görüldüğü gibi en faydalı programların yüzde 49,2 oran ile eğitici programlar olduğunu ifade etmişlerdir. Yine öğrencilerin yüzde 48,1'lik oranı belgesel programları, yüzde 34,9'luk oranı haber programlarını, yüzde 28,4'lük oranı ise yarışma programlarının faydalı olacağını belirtmiştir. Yani öğrencilerin davranışları ile yapmayı düşündükleri birbiriyle tutarlı değildir. Bunda iki etken olabileceği düşünülmektedir. İlk olarak öğrencinin kendinden kaynaklanan, özkontrolün yeterince gelişmemiş olmasıdır. İkinci olarak, öğrenci istediği halde çevresel (aile, arkadaş, fiziki ortam vs.) etkenlerin buna izin vermemesidir.

Öğrencilere göre televizyonun olumlu etkilerini artırmak, olumsuz etkilerini azaltmak ve hatta sınırlamak için yapılabilecekler Tablo 15.'te verilmektedir. Öğrenciler, buradaki önerileri kendileri üçlü olarak sıralamışlar ancak araştırmacılar, türdeş olanlarının gruplandırılmıştır.

Tablo 2.10. Öğrencilere göre televizyonun olumlu etkisini artırmak için yapılacaklar

Öneriler	1. Tercih		2. Tercih		3. Tercih	
	n	%	n	%	n	%
Eğitici programlar artırılсын	40	15,8	22	15,5	7	10,9
Olumsuz örnek oluşturan görüntülere yer verilmesin	35	13,8	23	16,2	8	12,5
Belgeseller artsın	34	13,4	25	17,6	8	12,5
Daha çok bilgi	31	12,3	12	8,5	4	6,3
Öğrenci merkezli yeni televizyon kanalları ve programlar	26	10,3	9	11,3	12	18,8
Televizyonun izlenmesinde olumlu davranışlar gösterilsin	24	9,5	9	6,3	3	4,7

Olumlu davranış örnekleri sunan programlar artsın	23	9,1	8	5,6	4	6,2
Daha çok haber	20	7,9	15	10,6	7	10,9
Bilgi yarışmaları artsın	11	4,3	6	4,2	1	1,6
İlgi çekici programlar artsın	5	2,0	1	0,7	1	1,6
Daha çok spor	4	1,6	—	—	4	6,2
Eğlence programları artsın	—	—	5	3,5	5	7,8
Toplam	253	100,0	142	100,0	64	100,0

Öğrencilerin yüzde 15,8'i eğitici programların artırılmasının televizyonun olumlu etkilerini artıracığını ifade ederken, yüzde 13,8'i olumsuz örnek oluşturabilecek görüntülere yer verilmemesi veya bu görüntülerin kısıtlanması gerektiğini ifade etmişlerdir. Belgesellerin artması gerektiğini ifade edenler yüzde 13,4, daha çok bilgi sunan programların olması gerektiğini belirtenler yüzde 12,3, öğrenci merkezli program veya kanallar artsın diyenlerin oranı yüzde 10,3'tür. Öğrencilerin önerileri, genel olarak televizyon yapımcılarına yöneliktir. Kendi izleme alışkanlıklarına dönük önerilerin oranı yüzde 9,5 olmuştur. Bu anlamda öğrencilerin, bir tercih yetersizliği sıkıntısı yaşadığı söylenebilir. Eğer tabloda sıralanan çalışmalar yapılırsa, öğrencilerin televizyondan çok daha iyi faydalanacağı ifade edilebilir.

Tablo 2.11. Öğrencilerin televizyondan merak ettiklerini araştırma şekilleri

Kaynak	n	%
Yakın çevreden (aile, arkadaş, öğretmen vb.)	164	37,5
Araştırma yok	128	29,3
Kitaptan	76	17,4
İnternette	68	15,6
Başka kaynaklardan	1	0,2
Toplam	437	100,0

Öğrencilerin yüzde 37,5'i televizyondan merak ettiklerini kendi yakın çevrelerindeki canlı kaynaklardan araştırmışlardır. Ancak, öğrencilerin yüzde 29,3'ü herhangi bir araştırmaya gitmemiş. Yani öğrencilerden %29,3'ünün televizyonda merak ettiği bir şeyi araştırmaya girmemesi anlamlıdır. Televizyonda gördüklerine bağlı olarak hiç araştırma yapmamaları, evde ve yakın çevrelerinde yeterince kitap bulunmaması veya internete erişim olanağına sahip olmamaları bazı geçerli nedenler değerlendirilebilir.

Tablo 2.12. Televizyonda öğrenciyi rahatsız eden sahne veya olaylar

Görüntüler	n	%
Çıplaklık içeren görüntüler	280	64,1
Reklamlar	181	41,5
Şiddet sahneleri	140	32,0
İnsanların üzüldüğünü gösteren görüntüler	135	30,9
Başka	9	2,1

Öğrenciler en çok yüzde 64,1'lik oran ile televizyonda çıplaklık içeren görüntülere, yüzde 41,5'lik oran ile reklamlara, yüzde 32'lik oran ile şiddet sahnelerine, yüzde 30,9'luk oran ile insanların üzülüşünü gösteren görüntülere öfkelenediklerini belirtmişlerdir.

Veriler incelendiğinde, televizyonu çoğunlukla ailesi ile birlikte izleyen öğrenciler, rahatsız edici görüntüler konusunda da ailelerinin kültürel tepkisini yansıtmaktadırlar. Burada, özellikle dikkat çeken yanıt, öğrencilerin ancak üçüncü sırada televizyondaki şiddet sahnelerine öfkelenediklerini belirtmeleridir. Deneklerin şiddet sahnelerinden birinci derecede rahatsız olmamaları anlamlıdır. Ayrıca, ailelerin çocuklar üzerindeki etkisinin önemi, bu veride tekrar görülmektedir. Çıplaklık içeren görüntülere kızan aile, şiddet görüntülerinde aynı tepkiyi ortaya koymamaktadır. Çocukların içinde yaşadığı kültür, çıplaklığa koyduğu tepkiyi, şiddet görüntülerine göstermemektedir. Dolayısıyla bu veri, çocukların televizyondaki şiddeti yaklaşık yüzde 70 oranında kanıksadığını da göstermektedir. Şiddet artık yalnızca televizyon dizilerinde veya çizgi filmlerde değil, haber bültenlerine, tartışma programlarına dahi sızmıştır. Hemen her alanda karşılaşılan şiddet sahneleri, artık öğrenciler ve aileleri için öfkelenilecek görüntüler değillerdir.

Tablo 2.13. Televizyonda gördüğünü yaşamına yansıtma

Uygulama	n	%
Bazen	266	61,5
Hiç	126	29,2
Genellikle	40	9,3
Toplam	432	100,0

“Televizyonda gördüğümü hiç canlandırmam” diyen öğrencilerin oranı yüzde 29,2 iken, yüzde 61,5'i bazen yaparım demektedir. Toplamda öğrencilerin yüzde 70,9'u, televizyonda gördüğü bir olayı veya sahneyi canlandırmaktadır. Öğrencilerin izledikleri, bu anlamda büyük önem taşımaktadır.

Öğrencilerin televizyonda izlediklerini taklit ettiklerine dair veriyi destekleyici araştırmalar da vardır. Birey televizyon karşısında, kendini televizyondaki aktörün yerine koyarak, televizyondaki aktörün canlandığı karakteri kendi hayatında oynamaya, yansıtılan yaşamın özlemini duymaya yönelebilmektedir (Özkan, 2004; Boyse, 2009).

Tablo 2.14. Öğrencilerin televizyonda izledikleri programları seçme nedenleri

Program Seçimi	n	%
Aile üyeleri	134	30,9
Akıllı işaretler (7+, 13+ gibi)	125	28,8
Programa ilişkin yorum ve değerlendirmeler	81	18,6
Ne çıkarsa	55	12,5
Kişisel beğeni	40	9,2
Toplam	435	100,0

Öğrencilerin yüzde 30,9'u televizyonda ailelerinin tercih ettiği programı izlerken, yüzde 28,8'i "akıllı işaretler"e bakarak, yüzde 18,6'sı "programa ilişkin yorum ve değerlendirmeler" e bakarak izlemektedir. Öğrencilerin yüzde 12,5'i herhangi bir eleme yapmadan, ne çıkarsa izlemektedir. Kişisel beğenilerine göre program seçimi yapanların oranı ise yüzde 9,2'ir.

Burada gözden kaçırılmaması gereken bir diğer durum, "ne çıkarsa izlerim" diyenlerin yüzde 12,4'lük oranıdır. Öğrenciler, televizyonda gördüklerini ciddi bir oranda (yaklaşık %30) sorgulamamakta yani televizyonu etkin bir biçimde izlemektedirler. Öğrenci televizyonda gördüklerini olduğu gibi kabul etmekte veya anlamadan izlemektedir. Televizyonda gördüğünü ciddi bir biçimde (internet veya kitap) araştıranların oranı (%32) görece düşüktür. Öğrencilerin sadece televizyon izlemek adına ve seçim yapmadan ekrandakini izlemeleri, kalitesiz bir izlemeyi doğurmaktadır. Bu öğrenciler, televizyonun tüm olumsuz etkilerine açıktırlar. Oysa öğrencilere sorgulayıcı, yorumlayıcı, etkin televizyon izleme alışkanlığı kazandırılabilir.

Sonuç ve Öneriler

Sonuç

Televizyon; izlenme süresi, öğrenciler üzerindeki etkisi, özellikle aileyle ortak bir etkileşim alanı yaratması bakımından oldukça önemlidir. Çocuklar, pek çok etkinlik fırsatından yararlanmak yerine televizyona vakit ayırmaktadırlar. Öğrencilerin yaklaşık dörtte üç (3/4)'ü her gün iki saatten fazla televizyon izlemektedir. Dolayısıyla çocukların etkinlik alanları kısıtlıdır. Tiyatroya gitmek, kitap okumak, arkadaşlarıyla sosyal faaliyetlerde bulunmak yerine, televizyon izlemeyi tercih etmektedirler. Bu da çocukların, çok çeşitli fikirlerden ve farklı yaşamlardan beslenmesine engel olmakta, televizyonun herkese sunduğu ortak düşüncüyü dayatmaktadır. Ayrıca, yetenek ve ilgilerinin gelişme fırsatı bulacağı ortamlardan uzak kalmalarına neden olmaktadır.

Çocuklar, okuldan arta kalan zamanlarının büyük çoğunluğunu televizyon izleyerek geçirmektedirler. Araştırma göstermektedir ki, öğrencilerin yüzde 72,2'si hafta içinde televizyonu 2 saat veya daha fazla izlemektedirler. Öğrencilerin televizyon ile geçirdikleri zaman neredeyse okulda geçirdikleri zamana denktir. Farklı ve çok çeşitli kaynaklardan beslenemeyen öğrenci üzerinde, televizyonun olumsuz etkileri de artmaktadır. Öğrencilerin, çevrelerindeki zenginleştirici etkinliklere katılmak yerine, televizyon izlemeleri iki şekilde açıklanabilir: Birincisi, çocuklar yaşadıkları çevrede, kendilerini ifade edebilecekleri bir etkinlik alanı bulamamaktadırlar. Çevresindeki bu yetersizlik nedeniyle, televizyonu daha fazla izlemektedir. İkincisi, çocuklar televizyonu daha ilgi çekici bulduklarından izlemektedirler. Televizyonda sunulanlar, onların hayal dünyasına daha çok hitap etmektedir. Böylece çok televizyon izleyen çocuklar da kendilerine farklı etkinlik alanları bulamamaktadırlar. Çok farklı ve öğrenciyi pasif televizyon izleyiciliğinden alıkoyacak çalışmalar (etkinlikler) yapmak, başta ebeveynler olmak üzere, okulların, ve eğitim liderlerinin (karar vericiler) görevleri olmalıdır.

Televizyonun çocuklar üzerindeki etkileri, yalnızca olumsuz değildir. Televizyonlar, başta dil gelişimi olmak üzere, dış dünya, meslekler, toplumda davranış şekilleri, giyimi biçimi, sağlıklı yaşam gibi pek çok konuda çocukları fikir sahibi yapmaktadır. Bireyin çevresiyle ilgili algısının şekillenmesinde etkilidir. Böylesi bir eğitsel aracının bireyi yönlendirmedeki etkisi tartışmasız çok önemlidir.

Eğitsel ve sosyal davranışları kazandırma konusunda önemli potansiyeli kabul edilen televizyonun, çocuklar üzerindeki olumsuz etkilerini kaldırmak veya en aza indirmek ve yararlarını artırmak etkili okulun oluşumuna da katkıda bulunacaktır. Okul, aile ve çevrenin eğitim amaçlı çabalarının eşgüdüm göstermesi ve birbirleriyle tutarlı olması, etkili okulun yaratılması için gereklidir. Söz konusu kitle iletişim araçları eğitimi ailenin tüm üyelerini kapsamaktadır. Öğrencinin etkileşime girdiği televizyonun, okuldan ve çevresinden farklı mesajlar vermesi eğitimin güvenilirliğini ve etkililiğini azaltmaktadır.

Öneriler

1. Eğitim, televizyonun çeşitli üstün niteliklerinden (yüz yüze eğitimle karşılaştırıldığında kısa sürede kitlelere ulaşması, tekrarlanabilirliği vs.) faydalanabilir. Öğretmenin televizyon programı önerilerine göre öğrenciler yönlendirilebilir. Her öğrencinin belli bir televizyon izleme sıklığı varsa, bu durumdan eğitim adına yararlanılabilir.
2. Televizyon kanallarının belli süreler eğitimsel yayın yapmaları gerekliliği verimli bir şekilde kullanılabilir. Bu kanallar, program zamanlarını ve içeriklerini MEB aracılığı ile tüm öğretmenlere duyurarak, doğru izlenmeyi sağlayabilirler. Bir başka anlatımla, öğretmen öğrencilerine program önerebilir, o programlardan sorular sorabilir, programlarla ilgili dönütleri yayın kanalına iletebilir. Böylece üretken ve canlı bir yayın programı oluşturulabilir.
3. Öğrenci, veli ve öğretmenlerin önerilerinde dile getirilen temel eleştirilerden biri olan, eğitsel programların yetersizliği ve düşük niteliğinin artırılmasına çalışılabilir. Çocuk programları zengin bir içerikle hazırlanabilir.
4. Çocuk programı olarak çizgi filmlerden farklı programlara da yer verilebilir. Çizgi filmler, içerik olarak zenginleştirilip, çocukların gelişimine yardımcı nitelik kazandırılabilir.
5. Çocuk programları, çocukların televizyon izledikleri saatlerde arttırılabilir.
6. Televizyon yapımcıları, izleyicilerin az çok ne beklediklerini bilir ve bu sınırlar içinde çalışırlar. Televizyon yapımcıları ve eğitimciler, bu amaçla etkileyici ve öğrenme niteliği yüksek yapımlar için ortak çalışmalar yürütebilirler.

Kaynakça

- AKYÜZ, Yahya (19), “Çocukların Televizyon Reklamlarına Karşı Korunması”, **Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Dergisi**, Yıl/ Year: 1979, Cilt / Volume:12, Sayı / Issue: 1-4
- ARSLAN, Ali (2002-2004), “Bir Sosyolojik Olgu Olarak Televizyon”, **Uluslar Arası İnsan Bilimleri Dergisi**, 1, (1).
- BALAY, Refik (1996), **Eğitimin İstendik Davranışlar Meydana Getirme Sürecinde Televizyonunun Rolü**, Yüzüncü Yıl Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı, (Yayınlanmamış Yüksek Lisans) Tezi, Van.
- BAR-ON, Miriam E (2000), “The Effects Of Television On Child Health: Implications And Recommendations”, **Archives of Disease in Childhood**; Oct 2000; 83, 4; Health & Medical Complete, pg. 289.
- Dunedin School of Medicine (2004), “Television’s Negative Effects”, **The Science Teacher**, Oct 2004; 71, 8.
- GIDDENS, Anthony (2000), **Sosyoloji**, Ayraç Yayınevi, Ankara.
- KARASAR, Niyazi (1994), **Bilimsel Araştırma Yöntemi**, 3A Araştırma Eğitim Danışmanlık Ltd, Ankara.
- ÖZKAN, Recep, “Televizyonun Eğitimdeki Yeri Ve Televizyon Dizilerinde Verilmek İstenen Mesaj”, **Milli Eğitim Dergisi**, Sayı:162, Bahar 2004.
- ÖZTÜRK, Serdar (2004), “Siyasal Toplumsallaşma ve Çocuk: Ankara’ da İlköğretim Çağı Öğrencileri Üzerinde Yapılan Bir Araştırma”, **Bilim ve Aklın Aydınlığında Eğitim Dergisi**, Kasım 2004, Yıl 5, Sayı 57.
- ROLLINS, Judy A (2004), “Kaiser Family Foundation Releases Report on Role of Media in Childhood Obesity”, **Pediatric Nursing**, Mar/ Apr 2004; 30, 2.
- VAN EVRA, Judith (2004). **Television and Child Development**, Lawrence Erlbaum Associates, Mahwah.
- <https://home.anadolu.edu.tr/~eyuksel/MGK.pdf>, “Medya Güvenlik Kurulu 28 Şubat Sürecinde Medya, MGK ve Siyaset Bağlantısı”, Erkan YÜKSEL, 5 Ocak 2006.
- <http://pediatrics.aappublications.org/cgi/content/full/104/3/e27#B2>, “Television-viewing Habits and Sleep Disturbance in School Children”, Judith Owens, Rolanda Maxim, Melissa McGuinn, Chantelle Nobile, Michael Msall, and Anthony Alario, **PEDIATRICS** Vol. 104 No. 3 September 1999, p. e27, 25 Ekim 2006.
- <http://www2.hawaii.edu/~rvincent/mcbcon1.htm>, “Many Voices One World, The MacBride Report 1980”, UNESCO, 19 Mart 2006.
- http://www.aap.org/publiced/BR_TV.htm, “TV and Your Family”, American Academy of Pediatrics, 9 Ocak 2009.
- <http://www.anafilya.org>, “Televizyon ve Çocuk”, Birsal AYBEK, , Anfilya, Sayı 4, Ekim, 10 Ekim 2006.
- <http://www.manas.kg/pdf/sbdpdf13/Makaleler/23.pdf>, “Azınlık Gruplarının Toplumsal Entegrasyon Sürecinde Azınlık Medyasının Rolü (Almanya’da Yaşayan Türk Toplumu ve Türkçe Gazeteler)”, Nahide ÖZTÜRK, 20 Mart 2006.
- <http://www.med.umich.edu/1libr/yourchild/tv.htm>, Television and Children, University of Michigan Health System, Kyla BOYSE, Updated November 2009, 15 Ocak 2010.
- <http://www.rtuk.org.tr>, İlköğretim Çocuklarının Televizyon İzleme Alışkanlıkları Kamuoyu Araştırması, Radyo Televizyon Üst Kurulu (RTÜK), 15 Kasım 2006

TELEVISION WATCHING PROFILE OF ELEMENTARY SCHOOL (10-14 YEAR OLD) CHILDREN*

Necip ÇETİN**

Mualla BİLGİN AKSU***

Abstract

Aim of the study is to describe 10-14 years old students' television watching profile. A survey which consists of 44 questions was applied to 442 students in a state school to find out their television watching profile.

At homes children generally have more than one (1,7) television, and families usually use living room for watching. Children mostly watch television at 5 pm to 8 pm. So we conclude that in those hours their parents are at home and children watch television with them. By this data we believe that watching television is a family event and so children's television watching profile also reflecting families' profile. Almost one of third (%29,9) of children addicted to television while half of children watch three hours a day. There is a big difference according to children, between what they watch and what they should do.

Key Words: Television, child, elementary school, effects of watching Television, family

* This research was presented with the same name but different content at Çanakkale Onsekiz Mart University Faculty of Education 7th National Symposium on Primary School Teaching.

** Yunus Emre Primary School, Headmaster, Muratpaşa, Antalya

*** Prof. Dr.; Akdeniz University Faculty of Education - Antalya